

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520202009
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2520202009.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpený advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanej: V. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa K., U. XXX/XX, o zaplatenie 1.159,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 6Csp/60/2020-127 zo dňa 16.09.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. nepriznal žalovanej náhradu trov konania.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7, § 9 ods. 1, 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52, § 53 ods. 1 veta prvá, ods. 2, 3, 5, 9, § 565, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 11.09.2014 platne uzavretá zmluva o pôžičke, ktorá je zároveň zmluvou spotrebiteľskou, keďže právny predchodca žalobcu pri jej uzatváraní a plnení z nej konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (ktorá skutočnosť vyplýva z jeho výpisu z obchodného registra), zatiaľ čo žalovaná ako fyzická osoba - nepodnikateľ nie (z obsahu zmluvy ani z ostatných listinných dôkazov nevyplýva iný záver). Z formy a obsahu zmluvy je navyše zrejmé, že záväzkový vzťah bol založený formulárovou (typovou, štandardizovanou) zmluvou, ktorej text bol právnym predchodcom žalobcu vopred pripravený za účelom jeho použitia vo viacerých prípadoch, a ktorej obsah žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť. Na základe uvedeného preto súd posudzoval nárok uplatnený v tomto konaní za použitia právnych noriem prijatých za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v záväzkovom vzťahu s dodávateľom. Z obsahu zmluvy vyplýva, že ide o právnym predchodcom žalobcu vopred pripravené tlačivo zmluvy a obchodných podmienok a to pre širší vopred neurčený okruh účastníkov ako dlžníkov, na príprave ktorých sa dlžník nepodieľa (okrem údajov, ktoré sa do zmluvy len dopĺňajú) a nemá ani možnosť zásadným spôsobom meniť jej obsah. Menia sa len údaje ohľadne osoby dlžníka, jeho osobných identifikačných údajov a tie časti zmlúv, kde sa dopĺňa výška úveru, počet splátok, výška splátky. Ide teda o vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pričom je zrejmé z obsahu listín, že ide o zmluvu, aká sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje a ide o vzťah spotrebiteľský podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a to bez ohľadu na jej právnu formu. Navyše je nutné tento vzťah posudzovať ako vzťah podliehajúci právnej

úprave zákona o spotrebiteľských úveroch. Zo zmluvy je zrejmé, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo forme pôžičky, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaná neplnila svoju povinnosť riadne splácať pôžičku a s jej splácaním sa dostala do omeškania. Výzvou zo dňa 26.01.2018 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu nedoplatku na splátkach vo výške 174,33 eur a upozornil ju, že ak do 05.03.2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 11/2017 bude právny predchodca žalobcu oprávnený úver zosplatiť. Výzva bola žalovanej doručená dňa 01.02.2018. Keďže žalovaná dlžné splátky v stanovenej lehote neuhradila, právny predchodca žalobcu úver ku dňu 19.03.2018 zosplatnil, o čom bola žalovaná upovedomená Oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 28.03.2018. Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch musí mať písomnú formu. Absencia písomnej formy má za následok jej absolútnu neplatnosť. V danom prípade je písomná forma zachovaná. Rovnako súd uvádza, že veriteľ je v zmluve, či už v jej záhlaví alebo na konci zmluvy, dostatočným spôsobom označený. Aby však žalobca mohol požadovať za poskytnutie spotrebiteľského úveru úroky z úveru a poplatky musí zmluva obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože s absenciou niektorých týchto náležitostí spája § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní týchto náležitostí dospel súd k záveru, že úver je podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmluve je uvedená ročná percentuálna miera nákladov 27,44 %, avšak správna výška ročnej percentuálnej miery nákladov mala byť 26,66 %. Hodnota RPMN je jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Z uvedeného vyplýva, že žalobca by mal právo iba na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru a nemá právo žiadať úroky z úveru, prípadne iné sankcie. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, by mal žalobca nárok iba na náhradu rozdielu medzi reálne poskytnutými prostriedkami a splatenou časťou úveru zo strany žalovanej. Nakoľko bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.000 eur a žalovaná vykonala úhrady vo výške 2.150,07 eur, je potrebné skonštatovať, že žalovaná uhradila vyššiu sumu než ako jej bol poskytnutý úver, preto súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, žalovaná by mala voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Žalovanej však žiadne trovy v konaní nevznikli, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal podľa čl. 4 ods. 2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej výšky RPMN nie je správny a je v rozpore s obsahom spisu. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, akými myšlienkovými postupmi sa súd riadil, keď zistil nesúlad uvedenej výšky RPMN v zmluve so skutočnosťou. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým výpočtom sa súd dopracoval k rozdielnej výške RPMN, ktoré parametre vstupujúce do výpočtu dosadil a do akého vzorca. Napadnuté rozhodnutie súdu je v tomto smere neurčité a celkom nepreskúmateľné. Nezodpovedá požiadavke riadneho presvedčivého súdneho rozhodnutia podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, čo je dôvodom pre jeho zrušenie. RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. RPMN je v zmluve vypočítaná na základe zákonného vzorca uvedeného v prílohe č. 2 z.č. 129/2010 Z.z. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve boli použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré predstavujú len zmluvne dojednaný úrok. Výška úroku, ako aj výška celkových nákladov spojených s úverom, výška úverovej splátky, frekvencia splátok, počet splátok, výška úveru. Všetky tieto parametre vstupujúce do celkového výpočtu RPMN sú v zmluve riadne uvedené v jej základných náležitostiach v čl. V. zmluvy s označením „Bezúčelová pôžička“. RPMN je v zmluve uvedená číselným vyjadrením, žalovaná ako spotrebiteľ tak disponovala informáciou o výške RPMN pre tento úverový produkt. Žalobca súdu predložili Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých bola žalovaná oboznámená s parametrami úveru vrátane RPMN pred podpisom zmluvy. Taktiež predložil dokument s označením „Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver“, s ktorým bola žalovaná oboznámená pred podpisom zmluvy, a v ktorom je uvedený výpočet RPMN pre daný úver, na základe zákonného vzorca. Nakoľko žalovaná preukázateľne disponovala informáciou o výške RPMN a veličinách vstupujúcich do jej výpočtu, z uvedeného dôvodu nie je daný zákonný dôvod pre určenie bezúročnosti úveru absenciou naplnenia zákonného ust. v § 9 ods. 2 písm. j) z.č. 129/2010 Z.z. Žalobca poukázal na nimi predložené dokumenty, vrátane Informácie o výpočte RPMN vo výške 27,44 % a má za to, že neobstojí tvrdenie súdu o jej nesprávnom výpočte. Navyiac, pokiaľ by aj bolo

pravdivé zistenie súdu o správnej RPMN vo výške 26,66 %, nemohlo by sa jednať o klamanie žalovanej ako spotrebiteľky pod sankciou bezúročnosti úveru, nakoľko RPMN by bola v skutočnosti nižšia než RPMN uvedená v zmluve na úrovni 27,44 %. Sankcia bezúročnosti úveru by tak bola pre taký prípad vylúčená. Navrhol, aby odvolací súd na základe ustanovenia § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.159,35 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,00 % p.a. zo sumy 1.159,35 Eur od 03.04.2018 do zaplataenia, to všetko v lehote do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a prizná žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške.

5. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa vyjadrila. Poukázala na to, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by podporili jeho tvrdenie, že údaje uvedené v zmluve sú správne a teda ako žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalovaná sa stotožňuje s napadnutým rozhodnutím. Pri zadaní údajov z predmetnej zmluvy na výpočet RPMN, výška úveru 2.000,- Eur, počet splátok 60, výška splátky 58,11 Eur, by RPMN bola 26,98 % a spotrebiteľ by tak zaplatil 3.486,60 Eur. Avšak pri ročnej úrokovej sadzbe 27,44 % by splátka musela byť 61,60 Eur a v tom prípade by bola RPMN 30,64 % a celkovo by spotrebiteľ za úver zaplatil 3.696,- Eur. Má za to, že dôležité údaje v zmluve ako je RPMN, úroková sadzba, celková cena úveru je v predmetnej zmluve uvedené nesprávne, čo môže mať výrazný vplyv na ekonomické zmýšľanie spotrebiteľa, navyše ak tieto dôležité údaje nie sú uvedené v zmluve správne považuje sa ako by neboli uvedené vôbec. Navyše v čase uzatvorenia zmluvy podľa NBS bola priemerná úroková sadzba 10,66 % a úrok 27,44 % vysoko prevyšuje dvojnásobok úrokovej sadzby, je nutné považovať takúto úrokovú sadzbu za úžeru. Zo spisu vyplýva, že pôvodný veriteľ v zmluve neuviedol resp. neuviedol správne g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Ak je nesprávne uvedený ktorýkoľvek s vyššie uvedených údajov sú nesprávne uvedené aj ostatné povinné náležitosti, pretože so sebou súvisia. Ak sú všetky náležitosti v zmluve uvedené nesprávne zmluva nemôže spĺňať ani podmienku dodržania písomnej formy zmluvy. Poukázala, že pôvodný veriteľ neskúmal riadne bonitu klienta pred uzatvorením zmluvy, nepredložil jediný dôkaz o skúmaní bonity - potvrdenie od zamestnávateľa, potvrdenie o príjme, výpis z registra dlžníkov, výdavky spotrebiteľa, pretože ak by skúmal čo i len register dlžníkov zistil by, že žalovaný má aj iné záväzky. Ak právny predchodca neskúmal bonitu žalovanej, nemá nárok na jednorazové spolplatenie úveru a teda nemôže dôjsť k postúpeniu zmluvy, pohľadávky a žalobca tak nie je aktívne vecne legitimovaný. Nakoľko je úver bezúročný a bezpoplatkov, žalovaná uhradila viac ako jej bolo požičané a teda žaloba bola v celom rozsahu nedôvodná. Na základe všetkých uvedených skutočností žiada, aby krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Piešťany.

6. Žalobca v replike uviedol, že sám zákonodarca považuje odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi do výšky 2x priemernej RPMN za akceptovanú, a preto výška dojedanej odplaty dojednaná v predmetnej úverovej zmluve, nemôže byť označená za neprimeranú a v rozpore s dobrými mravmi. Výška dojedanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 27,44 % neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 platného a účinného od 01.09.2014. Dojednaná odplata v úverovej zmluve vo výške 27,44 % nepresahuje 2x váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov zverejneného MFSR v Súhrnných informáciách o údajoch o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2014 so stavom ku

dňa 30.06.2014 vo výške 15,65 % a zároveň nepresahuje 2x priemernej výšky RPMN zverejnenej MF SR v Súhrmných informáciách o údajoch o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2014 so stavom ku dňa 30.06.2014 vo výške 18,01 % pre obdobné úvery. Dojednaná odplata je primeraná, v súlade so zákonom (ust. § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy) a dobrými mravmi. Poukázal na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Banskej Bystrici. Za účelom preukázania schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver odkázal na údaje o zamestnávateľovi a výške mesačného príjmu a výdavkov uvedené v úverovej zmluve, ktorých pravdivosť žalovaný potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Žalovaná v úverovej zmluve uviedla, že je v pracovnoprávnom vzťahu so zamestnávateľom a to na dobu neurčitú. Žalobca má za to, že výška dosahujúceho čistého mesačného príjmu žalovanej v čase podpisu úverovej zmluvy bola postačujúca na plnenie si povinností žalovanou vyplývajúcich z úverovej zmluvy.

7. Žalovaná v duplike zhrnula všetky svoje doterajšie písomné podania. Poukázala na rozhodovaciu prax okresných a krajských súdov.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 356 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

10. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na skutkovom závere, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver, ktorý táto riadne nesplácala, preto nastala predčasná splatnosť celého zostatku čerpaného úveru, súd dospel k záveru, že úver je podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bezpoplatkov, pretože v zmluve je uvedená RPMN 27,44%, avšak správna je 26,66 %. Žalobca v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu je v uvedenom závere neurčité a nepreskúmateľné, pretože nie je možné zistiť akými myšlienkovými postupmi sa súd prvej inštancie riadil, akým výpočtom sa dopracoval k rozdielnej výške RPMN.

11. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

12. V odôvodnení je teda po opísaní skutkového stavu potrebné uviesť, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú, alebo sa vylučujú. Súd tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. V prípade rozporov musí súd odôvodniť, prečo

konkrétny dôkaz považuje za vierohodný a iný nie. Pritom treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 Civilného sporového poriadku základných princípov a v § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Je však povinný v odôvodnení náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

13. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnávať s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Samotné konštatovanie, že argument je irelevantný, nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

14. Právne posúdenie veci je potom činnosťou, pri ktorej súd podriadi zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení súd odcituje túto právnu normu a vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Súd sa tiež vyjadrí, ako túto normu interpretuje.

15. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku riadne nespĺnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil. Predovšetkým z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé, ako ku svojim skutkovým a právnym záverom dospel.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy - zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 11.09.2014. Vzhľadom na postavenie jej zmluvných strán je pritom zrejmé, že sa jedná zároveň o spotrebiteľský úver, na ktorý je potrebné vzhľadom na čas uzavretia zmluvy aplikovať zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver je podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bezpoplatkov, pretože v zmluve je uvedená RPMN 27,44 %, avšak správna je 26,66 %. Bližšie zdôvodnenie súd prvej inštancie neuviedol, v odôvodnení absentuje akákoľvek úvaha o správnosti RPMN 26,66 %, z čoho súd prvej inštancie vychádzal. Z vyjadrení strán sporu vyplýva, že žalovaná uvádzala tvrdenie o výške RPMN 26,66 %, žalovaný považoval za správnu RPMN uvedenú v zmluve vo výške 27,44 %. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal iba z toho, že žalovaná namietala výšku RPMN uvedenú v zmluve, neuviedol postup, príp. neodkázal na výpočet RPMN 26,66 %. Pokiaľ teda súd prvej inštancie považoval za správnu výšku RPMN uvádzanú žalovanou, bez toho aby svoju úvahu vysvetlil, možno nepochybné konštatovať, že ide o arbitrárny postup.

17. Súd pri svojom rozhodovaní musí vychádzať z objektívne zisteného stavu veci. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a prijatými právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie súdu musí byť logické a zrozumiteľné a má v odôvodnení poskytnúť dostatočné, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie vyhodnotenia zisteného skutkového stavu a aplikovaného právneho posúdenia veci.

18. Takémuto odôvodneniu rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá, argumenty žalobcu v podanom odvolaní poukazujúce na neurčitosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia sú dôvodné.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

21. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

22. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

23. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, je nepreskúmateľné.

24. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypoariada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

25. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

26. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

27. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami), pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorého nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v prijatých skutkových záveroch sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy v súlade s ust. § 295 Civilného sporového poriadku, skutkový

stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, a predovšetkým sa vysporiadať s náležitosťami uzavretej zmluvy, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 Civilného sporového poriadku odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

29. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).